

Františkovo slovo

č.200

Mons. Scicluna: Změnit mentální přístup k problému zneužívání v církvi

Dějiny skončí věčným kralováním Ježíše Krista

Velkodušnost může činit zázraky i s maličkostmi

Myšlenka na náš konec není ponurá, pomáhá nám jít vpřed

Papež: Maria nemůže být matkou zkažených lidí

O přikázáních: Nový Zákon v Kristu a touhy podle Ducha

O konci civilizace, jež nosí křesťanské jméno, ale je pohanská

Křesťanovi stačí jednosměrná jízdenka

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Mons. Scicluna: Změnit mentální přístup k problému zneužívání v církvi

Vatikán. Únorové setkání o ochraně nezletilých bude mít synodální charakter, zdůrazňuje P. Hans Zollner SJ, kterého papež jmenoval koordinátorem organizačního výboru pro toto setkání. Všem jeho účastníkům budou rozeslány ankety, jejichž prostřednictvím se mohou podělit o zkušenosti a obtíže, ale také navrhnout možná řešení tohoto nesmírného pohoršení, uvedl pro Vatikánský rozhlas P. Zollner.

Německý jezuita s odkazem na vatikánské dokumenty zdůraznil, že ani zneužívání nezletilých ani jeho ukrývání není tolerovatelné a stejně tak je nepřijatelné vyhrazovat jiné zacházení pro biskupy, kteří se sami zneužívání dopustili nebo je ukrývali. P. Zollner zároveň připomněl, že zločiny tohoto druhu jsou sociálním problémem, který – jak vícekrát poukázal papež – není pouze výsadou západních zemí. Potýkají se s ním všechny země a nejen církev, ale také jiné oblasti života počínaje rodinou, sportovním prostředím a školstvím. Proto je zapotřebí rozhodné a všeobecné reakce, beroucí v potaz specifika jednotlivých místních kontextů a kultur. Nás věřící staví tento problém proti tajemným silám zla a vyžaduje od nás radikální a nekompromisní boj.

Globální rozměr skandálního zneužívání nezletilých připomněl ve zvláštním prohlášení k jmenování členů komise pro únorové setkání předsedů biskupských konferencí také kardinál Sean O'Malley. Připomněl, že idea této schůzky vzešla právě z vatikánské Komise pro ochranu nezletilých, které předsedá, jako výsledek rozhovorů s oběťmi zneužívání a s biskupy, kteří přijíždějí do Říma na zvláštní školení na počátku své služby. Z obou těchto skupin vzešel požadavek vypracovat globální strategii usnadňující řešení tohoto problému. „Musíme nadále uplatňovat pravidlo nulové tolerance a pracovat pro větší transparentnost, rovněž pokud jde o zveřejnění jmen duchovních osob obviněných ze zneužívání, a zároveň posílit spolupráci s občanskými představiteli a výměrem spravedlnosti,“ uvedl předseda papežské Komise pro ochranu nezletilých.

K přípravám únorové schůzky o zneužívání se vyslovil také arcibiskup Charles Scicluna, nedávno jmenovaný jako druhý sekretář Kongregace pro nauku víry. Jak řekl v rozhovoru pro American Magazine, sexuální zneužívání nezletilých a zranitelných lidí není pouze do nebe volajícím fenoménem a zločinem, ale také vážným symptomem krize ve způsobu jakým se přistupuje k duchovní službě. Krize totiž spočívá v tom, jak se k tomuto problému stavíme, jak jednáme s pachateli, oběťmi a společenstvím věřících. O tom všem se bude v únoru diskutovat, uvedl mons. Scicluna. „Odpovědnost je součástí vedení. A vedení není pouze odpovědností před Bohem a naším svědomím, ale také před komunitou,“ vysvětlil. „Pokud problém zametáte“ – dodal – „neřešíte ho, rozhodujete se nezabývat se jím, rozhodujete se skrývat vážné následky a bráníte požadavku spravedlnosti, což rozhodně není projevem dobrého vedení.“ Nejvyšší zmocněnec papeže Františka pro otázky zneužívání zdůraznil, že „musíme opustit panikou vedený přístup, který klade dobré jméno instituce nade vše ostatní.“ „Tyto postupy totiž nakonec pověst instituce ničí, ba jsou přímo kontraproduktivní.“ Jak dodal s naléhavostí arcibiskup Scicluna, „musíme se zbavit veškerého pokušení zametat zločiny. Pouze pravda nás osvobodí.“ Pokud totiž „máme na těle církve nějakou nemoc, musíme se s ní vypořádat, nikoli ji skrývat, protože jinak poroste a způsobí větší škody.“

Angelus

25.11.2018

Dějiny skončí věčným kralováním Ježíše Krista

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Slavnost Ježíše Krista Krále, připadající na dnešek, uzavírá liturgický rok a připomíná, že život tvorstva neplyne náhodně, nýbrž směřuje ke konečnému cíli: definitivnímu zjevení Krista, Pána dějin a veškerého tvorstva. Dějiny skončí Jeho věčným kralováním. Dnešní evangelium (srov. Jan 18,33b-37) k nám promlouvá o tomto království - Kristově, Ježíšově království - popisem ponižující situace, v níž se ocitl Ježíš po svém zatčení v Getsemanech: spoutaný, zbitý a obžalovaný je postaven před Jeruzalémské autority. Je představen římskému místodržiteli jako

někdo, kdo usiluje o politickou moc a chce být židovským králem. Pilát Jej tedy začne vyšetřovat a během dramatického výslechu Mu dvakrát klade otázku, *zda je král* (srov. Jan 18,33b.37).

Ježíš nejprve odpoví, že jeho království »není z tohoto světa« (v.36). Potom prohlásí: »Ano, já jsem král« (v.37). Z celého Ježíšova života je zřejmé, že nemá politické ambice. Vzpomeňme, jak Jej po rozmnožení chlebů chtěl nadšený zástup provolat králem, sesadit římskou moc a zřídit království Izraele. Pro Ježíše je však království něčím jiným a zajisté se neuskutečňuje revoltou, násilím a silou zbraní. Proto se odebral na horu, aby se o samotě modlil (srov. Jan 6,5-15). Nyní, když odpovídá Pilátovi, poznamenává, že Jeho učedníci Jej nebránili. Říká: »Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům« (v.36).

Ježíš chce dát na srozuměnou, že nad politickou mocí spočívá ještě jiná, mnohem větší moc, která není dosažitelná lidskými prostředky. Ježíš přišel na zem vykonávat tuto moc, kterou je láska, totiž *vydat svědectví pravdě* (srov. v.37). Jde o božskou pravdu, která je podstatou evangelního poselství: »Bůh je láska« (1 Jan 4,8) a chce ve světě ustanovit Svoje království lásky, spravedlnosti a pokoje. Toto je království, jehož králem je Ježíš a které sahá až na konec časů. Dějiny nás učí, že království, jež se zakládají na moci zbraní a podvodu, jsou křehká a dříve či později se zhroutí. Boží království je však založeno na lásce a ujímá se v srdci. Boží království se zakořeňuje v srdcích a uděluje tomu, kdo jej přijme, pokoj, svobodu a plnost života. My všichni chceme svobodu a chceme plnost. Jak to učinit? Dovol, aby Boží láska, Boží království, Ježíšovo království zakořenilo ve tvém srdci a zakusíš pokoj, svobodu a plnost.

Ježíš nás dnes žádá, ať Mu *dovolíme stát se naším králem*. Králem, jenž nás svým slovem, svým příkladem a svým životem obětovaným na kříži zachránil ze smrti a ukazuje cestu zbloudilému člověku, dává světlo našemu životu poznamenanému pochybností, strachem a každodenními zkouškami. Nesmíme však zapomenout, že Ježíšovo království *není z tohoto světa*. Ježíš bude moci dát nový smysl našemu životu, někdy podrobenému těžkým zkouškám také v důsledku našich pochybení a hříchů, jedině pod podmínkou, že nebudeme sledovat logiky tohoto světa a jeho „králů“.

Panna Maria ať nám pomáhá přijmout Ježíše jako krále svého života a šířit Jeho království vydáváním svědectví pravdě, kterou je láska.

Kázání z Domu sv. Marty

26.11.2018

Velkodušnost může činit zázraky i s maličkostmi

Vatikán. „Konzumismus je nepřitelem velkodušnosti,“ kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. I maličkost a malé množství lze použít velkodušně – řekl s odkazem na dnešní evangelium (Lk 21,1-4) o chudé vdově u chrámové pokladnice.

Kontrast mezi bohatými a chudými se v evangeliích vyskytuje často – uvažoval František a dodal: „Pán dokonce praví, že »bohatý jen těžko vejde do nebeského království« (Mt 19,23). Někdo může dát Kristu nálepku »komunista«, dodal papež, ale Pán věděl, co říká. Za bohatstvím je vždycky špatný duch, vládce tohoto světa. Proto také prohlásil: »nelze sloužit dvěma pánům« (Lk 16,13).

Také v dnešním evangeliu (Lk 21,1-4) se objevuje kontrast mezi bohatými, kteří »dávají do pokladnice své dary«, a chudou vdovou, která »dala dvě drobné mince«. Tito boháči jsou jiní než ten z podobenství o Lazarovi – řekl dále papež. Nejsou zlí. Zdá se, že jde o dobré lidi, kteří chodí do chrámu, kam přinášejí dary. Jde tudíž o jiný druh kontrastu. Pán chce poznámkou o vdově, která »dala víc než všichni ostatní«, vybědnout k velkodušnosti, protože »ona dala všechno, co měla na živobytí«.

Tváří v tvář statistikám o chudobě ve světě, počtech dětí, které umírají hladem nebo protože jim chybějí léky, jak to podávají denně noviny, je dobré se ptát: »Jak to mohu vyřešit?«. Tato otázka se rodí z velkodušnosti, ze starosti, jak prokazovat dobro.

„Povolání k velkodušnosti je každodenní záležitostí, na kterou jsme povinni myslet. Jak mohu být velkodušnější vůči chudým, potřebným? Jak mohu více pomáhat? Někdo řekne: »Ale, otče, vždyť sotva vystačíme do konce měsíce...« - Ale nějaká ta mince snad zbude, ne? Přemýšlejte o tom, jak být velkodušní i s tím. Udělejme prohlídku svých pokojů, svojí garderoby. Kolik párů bot mám? Jeden, dva, tři, čtyři... dvacet... každý může říci. Trochu příliš. Znam jednoho monsignora, který jich měl čtyřicet. Máš-li tolik bot, rozdej polovinu. Kolik mám šatů, jež neužívám anebo si je беру jednou za rok? To je způsob, jak být velkodušný, totiž darovat to, co máme, rozdělit se.“

Papež František si potom vybavil vzpomínku na jistou paní, která při nákupech v supermarketu vždycky desetinu z toho, co utratila, věnovala na nákup potřebných věcí pro chudé. Takto odevzdávala svůj „desátek“ – podotkl Svatý otec.

„Velkodušnost může dělat zázraky i s maličkostmi, s málem. Možná to neděláme, protože nás to nenapadne. Poselství evangelia přivádí k zamyšlení: Jak mohu být velkodušnější já? Trochu víc ne moc. »To je pravda, otče, ale... nevím, mám před tím vždycky nějaké obavy...«. Je však i jiná choroba, která napadá velkodušnost. Dnes je to nemoc konzumismu. Stále něco kupovat a mít...“

Když jsem byl v Buenos Aires – řekl dále papež – byla tam o každém víkendu nabídka shoppingové turistiky. V pátek večer se letadlo plné lidí vydávalo na několikahodinovou cestu někam do zahraničí, kde se potom celou sobotu a část neděle nakupovalo. Potom návrat domů.

„Konzumismus je dnes obrovská nemoc. Nechci říct, že si tak počínáme všichni... Konzumismus znamená utrácet víc než kolik potřebujeme. Je to nedostatek ukázněnosti v životě. To je nepřítel velkodušnosti. Štědrost v materiální oblasti pomyšlením na chudé a darováním toho či onoho, aby se mohli najíst nebo obléci, má svůj důsledek. Rozšiřuje totiž srdce a vede k velkodušnosti.“

„Je třeba prosit Pána, aby nás osvobodil z onoho tak nebezpečného nešvaru, jakým je konzumismus, který zotročuje a působí závislost. Je to psychická nemoc. Prosme Pána o milost, která rozšiřuje srdce a přivádí k velkodušnosti – kázal papež František při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Kázání z Domu sv. Marty

27.11.2018

Myšlenka na náš konec není ponurá, pomáhá nám jít vpřed

Vatikán. „Jaký bude můj konec? Jakým bych si přál být shledán, až mne povolá Pán? – kázal papež při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. „V posledním týdnu liturgického roku nás církev nechává rozjímat o konci světa, o konci vlastního života – řekl dále. My na to však myslíme neradi a neustále to odkládáme na zítra.“

V prvním čtení z knihy Zjevení (Zj 14,14-20) mluví sv. Jan o konci světa jako o žni, kterou přichází vykonat Syn člověka. „Až nadejde náš konec – komentoval papež – budeme muset ukázat kvalitu svého obilí, svého života. Někdo z vás si možná řekne: »Otče, nebudte tak ponurý, takové věci nás netěší...« - Ale je to pravda!“

„Žně budou pro každého z nás setkáním s Pánem. Bude to setkání, na kterém každý z nás řekne: »Toto je můj život. Taková je kvalita mého života. Pochybil jsem?«. Všichni bychom to měli říci, protože všichni chybujeme. Dělal jsem i dobré věci, všichni děláme dobré věci. A ukázat Pánu toto obilí.“

Co bych řekl, kdyby mne Pán povolal dnes? – tázal se dále papež. Někdo možná řekne: »Toho si nevšímám, jsem zaneprázdněn.« - Nevíme dne, ani hodiny! Jiný si řekne: »Ale, otče, nemluvte tak, vždyť jsem ještě mladý.« - Pohledte však, kolik mladých odchází, kolik mladých lidí je povoláváno! Nikdo nemá svůj život zajištěn. Naproti tomu je konec každého z nás jistý. Kdy nastane? To ví pouze Bůh.

„Prospěje nám, budeme-li tento týden přemýšlet o konci. Kdyby mne Pán povolal dnes, co bych dělal? Co bych řekl? Jaké obilí bych mu ukázal? Myšlenka na konec nám pomáhá jít vpřed. Není to statická myšlenka. Je to myšlenka jdoucí kupředu, protože je nesena ctností naděje. Ano,

nadejde konec, ale tím koncem bude setkání. Setkání s Pánem. Je pravda, že bude vyúčtováním toho, co jsem učinil, ale bude také milosrdným, radostným a šťastným setkáním. Myslet na konec, na konec stvoření, na konec vlastního života je moudrost. Tak si počínají moudří.“

Církev nás tento týden vybízí, abychom se ptali: »Jaký bude můj konec? Jakým bych si přál být shledán, až mne povolá Pán?« - pokračoval František. Musím zpytovat svědomí: zhodnotit, co bych měl napravit, protože to není dobré, a co bych měl podpořit a v čem pokračovat, protože to je dobré. Každý z nás dělá spoustu dobrého. V tomto přemýšlení nejsme sami: je tu Duch svatý, který nám pomáhá.

„Prosme tento týden Ducha svatého o moudrost doby, moudrost konce, moudrost vzkříšení, moudrost věčného setkání s Ježíšem. Kéž nám dá pochopit moudrost, která tkví v naší víře. Setkání s Ježíšem bude dnem radosti. Modleme se, aby nás Pán připravil. A každý z nás ať tento týden přemýšlí o konci: »Skončím. Nezůstanu tu věčně. Jak bych si přál skončit?«

27.11.2018

Papež: Maria nemůže být matkou zkažených lidí

Vatikán. „Modlitba za zkažené lidi znamená vyprosit zemětřesení, které by jimi otřásl natolik, aby si uvědomili, že jimi svět nezačal, ani neskončil“, prohlašuje papež František v dalším dílu televizního rozhovoru s italským knězem a padovským véveňským kaplanem, o. Markem Pozzou, během něhož komentují modlitbu Zdravas Maria.

Každá část televizního vysílání (na kanále Italské biskupské konference *Tv 2000*) se věnuje nějakému aspektu mateřství. Po úvodním rozhovoru s papežem Františkem, který vyšel rovněž knižně ve 22 jazycích pod titulem *Ave Maria*, následují příběhy matek, otců i dětí spolu s úvahami osobnostní z církevního a uměleckého světa. Hostem úterního vysílání je italská režisérka a spisovatelka Cristina Comencini spolu s Antoniem, vězněm padovské věznice.

Papež František tentokrát uvažuje nad invokací „Pros za nás hříšné“ a vysvětluje rozdíl mezi hříšným a zkaženým člověkem. „Kdybych řekl, že nejsem hříšník, byl bych nejzkaženější ze všech“, podotýká a dodává: „Maria nemůže být matkou zkažených, protože takoví lidé jsou schopni matku prodat, stejně jako prodávají příslušnost k rodině či národu. Hledí si pouze svého hospodářského, intelektuálního a politického prospěchu. Podstupují sobeckou, řekl bych až satanskou volbu. Zavírají dveře zevnitř, a Maria tak nemůže vstoupit. Brání tomu, aby k nim maminka vešla...“

„Tito lidé“, pokračuje římský biskup, „totiž nepotřebují matku ani otce, sounáležitost s národem, vlastní, rodinou. Žijí ve svém sobectví, jehož otcem a učitelem je ďábel. Proto modlitba za zkažené lidi obnáší prosbu za zemětřesení, které by jimi zalomcovalo do té míry, aby si všimli, že na nich svět nestojí, ani s nimi nepadá.“

Navzdory tomu, zdůrazňuje Petrův nástupce, „Matka Boží přijímá naprosto všechny. Doprovází na cestě nás, hříšníky, a to každého s jeho osobními hříchy, a modlí se za nás hříšné. Měli bychom se Marii svěřovat slovy: Jsem hříšník, přesto mne opatruj...A ona nás chrání“. V závěru se papež František opět vzpomínkami vrací do svého dětství: „Když moje maminka hovořila o nás, svých pěti dětech, říkala: Mé děti jsou jako prsty na ruce. Jsou rozdílní, ale když mne píchnou do jednoho prstu, bolí stejně jako kterýkoli jiný“.

Generální audience

28.11.2018

O přikázáních: Nový Zákon v Kristu a touhy podle Ducha

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V dnešní katechezi, jež uzavírá cyklus o Desateru, můžeme klíčovým tématem učinit *touhy*, což nám ve světle plného zjevení v Kristu pomůže zopakovat a shrnout jednotlivé etapy tohoto cyklu.

Začali jsme *vděčností* jakožto základem vztahu důvěry a poslušnosti. Bůh, jak jsme viděli, nic předem nežádal, a naopak mnohem více dal. Vybízí nás k poslušnosti, aby nás vysvobodil ze šaleb idolatrií, které nad námi mají velikou moc. Hledání vlastní realizace v modlách tohoto světa nás totiž vyprazdňuje a zotročuje, zatímco vztah s Tím, který Svým otcovstvím činí z nás syny v Kristu (srov. Ef 3,14-16), dodává velikost a konzistenci.

Zahrnuje požehnání a osvobození, pravé a autentické odpočinutí. Jak praví Žalm: »Jen v Bohu odpočívá má duše, od něho je má spása« (Žl 62,2).

Tento osvobozený život je vlídným přijetím naší osobní historie, smiřuje nás s tím, co jsme od dětství po dnešek prožili, a dává nám zralost a schopnost přikládat správnou váhu skutečnostem a lidem svého života. Touto cestou navazujeme k bližnímu vztah, který se - počínaje láskou prokázanou Bohem v Ježíši Kristu - stává povoláním k *věrnosti, štědrosti a autenticitě*.

K takovému životu - tedy v kráse věrnosti, štědrosti a autenticity - však potřebujeme *nové srdce*, ve kterém přebývá Duch svatý (srov. Ez 11,19; 36,26). Kladu si otázku: jak dochází k této „transplantaci“ ze starého na nové srdce? Darem *nových tužeb* (srov. Řím 8,6), které jsou do nás zasévány Boží milostí, zejména Desaterem přikázání, která naplnil Ježíš, jak sám učí v „horském kázání“ (srov. Mt 5,17-48). Rozjímáním o životě, popsaném v Desateru, to znamená životě vděčném, svobodném, autentickém, dobrotivém, zralém, pečujícím a milujícím život věrný, velkodušný a upřímný, se téměř nepozorovaně ocitneme před Kristem. Desatero je Jeho „rentgenový snímek“, znázorňuje ho jako fotografický negativ, ukazuje Jeho tvář, jako posvátné [Turínské] Plátno. A takto propůjčuje Duch svatý našemu srdci plodnost tím, že mu uděluje touhy, jež jsou Jeho darem, *touhy Ducha*. Toužit podle Ducha, toužit v rytmu Ducha, toužit hudbou Ducha.

Pohledem na Krista spatřujeme krásu, dobro a pravdu. A Duch rodí život, který tyto Jeho tužby doprovází, zapaluje v nás naději, víru a lásku.

Lépe tak chápeme, co znamená, že Pán Ježíš nepřišel Zákon zrušit, nýbrž naplnit, dát vzrůst, a zatímco Zákon podle těla byl seznamem předpisů a zákazů, stává se tentýž Zákon podle Ducha životem (srov. Jan 6,63; Ef 2,15), protože už není normou, nýbrž samotným tělem Krista, který nás má rád, hledá nás, odpouští nám, utěšuje nás a dává nám ve svém Těle znovu společenství s Otcem, které jsme ztratili neposlušností hříchu. Takto se ona literární negace vyjádřená v přikázáních záporem - „nepokradeš, nezabiješ“ - přeměňuje na kladný postoj: milovat, dávat ve svém srdci přednost druhým a zasévat samé kladné touhy. To je plnost Zákona, kterou nám přinesl Ježíš.

V Kristu a pouze v Něm přestává být Desatero odsouzením (srov. Řím 8,1) a stává se autentickou pravdou lidského života, tedy touhou lásky – zde se rodí tužba po dobru, po prokazování dobra, touha po radosti, touha po pokoji, velkodušnosti, shovívavosti, dobrotě, věrnosti, tichosti a zdrženlivosti. Z oněch záporů se přechází k přitakání, ke kladnému postoji srdce, jež se otevírá silou Ducha svatého.

K tomu tedy slouží hledání Krista v Desateru: propůjčuje našemu srdci plodnost, aby bylo těhotné láskou a otevřené Božímu působení. Když člověk vyhoví touze žít podle Krista, otevírá dveře spáse, jíž nemůže nedosáhnout, protože Bůh Otec je štědrý a – jak praví Katechismus – „žízni, abychom my žíznil po něm“ (KKC, 2560).

Špatné touhy ničí člověka (srov. Mt 15,18-20), Duch vkládá do našeho srdce svaté tužby, které jsou zárodkem nového života (srov. 1 Jan 3,9). Nový život totiž není titánská snaha o dodržení normy, nýbrž samotný Boží Duch, který nás vede od počátku až ke svým plodům v blaženém souladu mezi naší radostí z toho, že jsme milováni, a Jeho radostí z toho, že miluje nás. Setkávají se dvě radosti: Boží radost z toho, že nás má rád, a naše radost z toho, že jsme milováni.

Toto je Desatero pro nás křesťany: rozjímání Krista, abychom se Mu otevřeli, dostali Jeho srdce, dostali Jeho touhy, dostali Jeho Svatého Ducha.

O konci civilizace, jež nosí křesťanské jméno, ale je pohanská

Vatikán. Při ranní mši v kapli Domu sv. Marty komentoval papež ve své homilii obě liturgická čtení, která mluví o zániku a důvěře, porážce a vítězství.

Konec světa a jednou i konec každého z nás je tématem, které nám předkládá liturgie tohoto týdne. Čtení z knihy Zjevení sv. Jana (Zj 18, 1-2.21-23; 19,1-3.9a) popisuje pád Babylónu, velikého města, „symbolu mondénnosti, blahobytu, soběstačnosti a moci tohoto světa,“ komentoval František. V dnešním evangelium (Lk 21,20-28) prorokuje Ježíš zrušení svatého města Jeruzaléma a Svůj návrat na konci časů.

V den soudu bude Babylón zničen vítězným zvoláním. »Velká nevěstka,« k níž Apokalypsa přirovnává toto město, bude souzena Pánem, který ukáže jeho pravdu: »změnilo se v obydlí démonů, v brloh kdejakého nečistého ducha«. Pod jeho velkolepostí je zkaženost, jeho slavnosti předstírají štěstí. Jeho zničení bude násilné a »nezůstane po něm stopa«.

„Hlas harfeníků, pěvců, pištců a trubačů se už v tobě neozve« - nebudou už krásné slavnosti. Žádný mistr jakéhokoli řemesla se už v tobě neukáže« - protože nejsi městem práce, nýbrž korupce. Klepání mlýna už v tobě nezazní. Světlo lampy už v tobě nezazní.« - bude možná městem osvětleným, ale nebude zářit. Toto je zkažená civilizace, hlas ženicha a nevěsty se už v tobě neuslyší«. Byla tam spousta párů, spousta lidí, ale bez lásky. Zpustošení začíná zevnitř a skončí, až Pán poví »dost«. Přejde den, kdy Pán řekne: »Dost bylo přetvářky tohoto světa«. Toto je krize civilizace, která se považuje za hrdou a soběstačnou, ale je diktátorská a skončí takto.“

Jeruzalém, pokračoval papež František, uzří jiný druh svého zániku, totiž zkázu nevěrné lásky. Nedokázalo rozpoznat lásku Boha v Jeho Synu. Po Svatém městě budou šlapat pohané, bude potrestáno Pánem, protože otevřelo brány svého srdce pohanům.

„Život - v našem případě ten křesťanský - se stává pohanským. Žijeme jako křesťané? Zdá se, že ano, ale ve skutečnosti je náš život pohanský, když se dějí tyto věci a podléhá se svádění Babylónu. A Jeruzalém žije jako Babylón. Chce uskutečnit syntézu, kterou uskutečnit nelze. A zanikne obojí. Jsi křesťán? Jsi křesťanka? Žij jako křesťán. Nelze smísit vodu s olejem. Zůstanou vždycky odděleny. To je konec civilizace, která je sama v sobě rozporuplná, nazývá se křesťanskou a žije jako pohanská.“

Po pádu obou měst - řekl dále papež - zazní Pánovo zvolání. Po zkáze nastane spása. Anděl řekne »Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině!«. To bude velkolepá, pravá slavnost.

„Tragédie existují i v našem životě, ale ocitneme-li se před nimi, hledíme k horizontu, protože jsme vykoupeni a Pán nás přijde zachránit. Učíme se tak podstupovat zkoušky tohoto světa nikoli v úmluvě s mondénností či pohanstvím, které nás vede ke zkáze, nýbrž v naději, odpoutáním se od těchto světských a pohanských svodů, pohledem k horizontu, doufáním v Krista Pána. Naděje je naše síla: jděme vpřed. Musíme však prosit Ducha svatého.“

Pomysleme na Babylóny naší doby - pokračoval papež. Pomysleme například na mocná impéria minulého století, která se zhroutila. A tak skončí také dnešní veliká města, tak skončí náš život, pokud půjdeme cestou pohanství. Zůstanou pouze ti, co svoji naději vkládají v Pána. S nadějí proto otevřme svá srdce a odvráťme se od pohanského života,“ kázal dnes Petrův nástupce v kapli Domu sv. Marty.

Křesťanovi stačí jednosměrná jízdenka

Vatikán. Při dnešní eucharistii v Domě svaté Marty papež František vybídl k blízkosti konstantinopolské církvi, jejímž patronem je apoštol Ondřej, kterého slavíme právě dnes. Římský biskup se modlil za jednotu církví a poté vysvětlil, že vydat Kristu svědectví znamená dát všanc vlastní život.

Stejně jako apoštolové Petr, Ondřej, Jakub a Jan opustíme vše, co nám brání, abychom pokračovali v hlásání a svědectví, doporučoval papež v ranní homilii. Je nezbytné odložit hřích a neřesti, které obývají nitro každého z nás, abychom byli důslednější a hlásali Ježíše tak, aby lidé uvěřili skrze naše svědectví. V úvaze nad prvním liturgickým čtením (Řím 10,9-18), v němž Pavel vysvětluje, že „víra je z hlásání“ a „hlásání se pak děje slovem o Kristu“, papež připomenul důležitost hlásání kérygmatu. „Ježíš Kristus pro nás zemřel, vstal z mrtvých a přinesl nám spásu“. Hlásání Ježíše Krista není pouhou zprávou, nýbrž jedinou a významnou „dobrou zvěstí“. František poté popsal, v čem takové hlásání spočívá:

„Nejde o reklamu, která by doporučovala jednoho velmi hodného člověka, který prokázal mnoho dobra, uzdravil řadu lidí a naučil nás leccčemu krásnému. Nikoli, hlásání není reklama ani proselytismus. Jestliže někdo káže o Ježíši Kristu, aby pro něj verboval, nejedná se o hlásání, nýbrž o kazatelskou práci řízenou marketingem. Co to znamená hlásat Krista? Něco, co přesahuje proselytismus, reklamu a marketing. Jak to lze pochopit? Především tím, že jsme vysláni na misi.“

Hlásání tedy spočívá ve vyslání, v sázce vlastního života. Apoštol je vyslanec, který přináší zprávu o Ježíši Kristu, a to za podmínky, že vsadí do hry svůj život, čas, zájmy, tělo. Papež poukázal na argentinské rčení, které doslova hovoří o „vlození vlastního těla na rožeň“, tedy vydání se všanc:

„Na tuto cestu hlásání, při které riskujeme život, protože dáváme v sázku vlastní tělo, stačí pouze jednosměrný lístek. Zpáteční jízdenka neexistuje, protože návrat znamená apostazi. Hlásání Ježíše Krista se děje svědectvím, které dává všanc vlastní život. Říkám to, co dělám.“

Pokud se slovo má stát hlásáním, může se změnit ve svědectví, zdůraznil Svatý otec a označil za pohoršlivé ony křesťany, kteří sice sami sebe takto nazývají, ovšem poté žijí jako pohané bez víry. Papež proto vyzval k soudržnosti slova se životem, čemuž, jak vyzdvihl, se říká svědectví. Apoštol, hlasatel přinášející Boží slovo, je svědek, nasazující vlastní život, ale též mučedník, pokračoval Petřův nástupce. Bůh Otec, aby se dal poznat, poslal svého vtěleného Syna a dal vlastní život v sázku. Tato skutečnost vyvolala a nadále působí pohoršení, neboť Bůh se stal jedním z nás, na cestě s jednosměrnou jízdenkou.

„Dábel se ho snažil přesvědčit, aby se dal jinudy, avšak On nechtěl, naplnil Otcovu vůli až do konce. Hlásání Krista se tudíž má ubírat toutéž cestou – svědectvím, protože On, učiněný tělem, dosvědčoval Otce. Také my se máme stát tělem, tedy svědčit o tom, co pronášíme. V tom tkví hlásání Ježíše Krista. Mučedníci dokazují jeho pravdivost. Jsou to mužové a ženy, kteří vydali svůj život, stejně jako apoštolové zaplatili krví, ale také mnozí mužové a ženy skrytí v naší společnosti a rodinách, kteří denně a mlčky vydávají svědectví o Ježíši Kristu. Svědčí svým životem a důsledně naplňují vše řečené.“

Všichni jsme ve křtu přijali poslání hlásat Ježíše Krista. Jestliže budeme žít tak, jak nás to naučil Ježíš, v souladu s tím, co kážeme, bude toho hlásání plodné, uzavíral Svatý otec. Pokud ovšem nežijeme důsledně, něco prohlašujeme, ale činíme pravý opak, povede to k pohoršení. A křesťané budící pohoršení velmi ubližují Božímu lidu, zakončil papež František dnešní ranní kázání v kapli Domu svaté Marty.